

Folketingets Socialudvalg

Sagsnr. 2015 - 1941

Dato: 31. marts 2015

**Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 5. marts 2015 følger hermed ministeren for børn, ligestilling, integration og sociale forholds endelige svar på spørgsmål nr. 232 (SOU alm. del).
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).**

Spørgsmål nr. 232:

”Ministeren bedes redegøre for, hvem der skal betale for hjælp med at pudse næse, løfte en bog osv., jf. svar på SOU alm. del spm 182, herunder redegøre for, om det er ulovligt, hvis en kommune ikke foretager en individuel vurdering i forhold til borgere, der er indlagt og har hjælperordning, men blot henviser til, at den ’vare’ ikke findes på hylderne i den konkrete kommune.”

Svar:

Der er intet til hinder for, at en kommune i en bevilling til en ordning efter servicelovens §§ 95 eller 96 beskriver generelle retningslinjer for ophør eller midlertidigt ophør af ordningen i forbindelse med f.eks. indlæggelse på sygehus. Kommunen skal dog altid foretage en konkret og individuel vurdering i forhold til spørgsmålet om ophør eller midlertidigt ophør i det enkelte tilfælde sammenholdt med de beskrevne generelle retningslinjer.

Hvis en kommune på baggrund af denne konkrete vurdering finder, at borgeren kan bibeholde hjælperne under indlæggelse, er der intet i serviceloven til hinder for, at hjælperne yder hjælp til borgeren under indlæggelsen.

For så vidt angår finansiering og betaling af udgifter til hjælpere i forbindelse med sygehusindlæggelse af borgere, som modtager hjælp efter servicelovens §§ 95 eller 96, har Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse oplyst følgende:

”Personale, som er nødvendigt i forbindelse med gennemførelsen af behandling på et sygehus, skal stilles gratis til rådighed af sygehuset. Det er sygehuset, der

har ansvaret for at vurdere, hvilket personale der er behov for i den enkelte borgers tilfælde og sørge for, at dette personale stilles til rådighed.

Der er som hovedregel ikke hjemmel i sundhedsloven til, at en region kan indgå aftale om, at betaling af udgifter til sygehusbehandling kan overføres til en kommune. Som en undtagelse hertil er det i sundhedslovens § 240 a, stk. 1, fastsat, at en region og kommunerne i regionen kan indgå aftale om, at regions betaling af udgifter til respirationshjælpere overføres til kommunen, for så vidt angår borgere, som modtager respirationsbehandling i hjemmet efter sundhedslovens § 79, stk. 1, og hjælp efter servicelovens §§ 42, 44 eller 83, § 84, stk. 1, eller §§ 85, 95, 96, 97 eller 118. For så vidt angår disse fælles hjælperordninger, kan en regions betaling af udgifter til hjælpere således overføres til en kommune - også for så vidt angår udgifter til hjælpere under indlæggelse på sygehus.”

Manu Sareen

/ Hanne Stig Andersen